

✻ DE STAR. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Maar de wijsheid, die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten, niet partijdig oordeelende, en ongeveinsd.

JACOBUS 3 : 17.

No. 20.	15 October 1907.	12de Jaargang.
---------	------------------	----------------

GELOOF EN ZIJN HEERLIJKE GEVOLGEN.

Door ORSON PRATT, Millennial Star, 1866.

„Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.” De mensch is door een groote verscheidenheid van bewijzen verzekerd, dat er een God — een Opperwezen — is. De werken der schepping vertoonen Zijne bewonderenswaardige kunst, wondervolle wijsheid, en Zijn almacht. Ieder grashalmpje, iedere bloem, iedere plant, ieder levend wezen toont een bedoeling, een toepassing van materialen en wetten tot de voortbrenging van de hoogste nuttigste gevolgen. Daar is een uitgezochte overeenstemming van de beste middelen, om de beste doeleinden te volbrengen. De voetstappen der Godheid zijn diep ingedrukt op de geheele voor den mensch toegankelijke schepping. Het is alsof God met levende letters van licht op iedere afdeeling der schepping is gegraveerd. Alle dingen verkondigen, met stille verhevenheid, den luister Zijner heerlijkheid, de volheid van Zijn wijsheid, de eeuwigheid en onbegrensdeheid Zijner macht. Maar Zijn heerlijk wezen is verborgen voor den onreinen blik der gevallen menschheid. Hij is onzichtbaar, verborgen in de heerlijkheid van het hemelsche licht, voor zondige stervelingen ontoegankelijk. Maar wij hebben de verzekering van Zijn bestaan, het bewijs der dingen niet gezien, en de zekerheid dat Hij in het midden van Zijn scheppingen woont, en dat Hij, volgens de grootheid Zijner doeleinden, Zijner wijze ontwerpen en onveranderlijke besluiten van Zijn eigen wil, alle dingen regeert en beteugelt.

Naast de blijvende, altijd voortdurende bewijzen der schepping, steeds getuigende van het bestaan van een verheven, wijs en verstandig

Wezen, hebben wij de getuigenis van vele mannen van verschillende eeuwen, welke waardig gekeurd waren met dit Wezen te spreken en het te zien, en zij zijn gezonden om van Hem getuigenis te geven, met hunne oogen gezien hebbende, met hunne ooren gehoord en wetende door het ontwijfelbaarste bewijs dat Hij bestaat, zijn zij bekwaam een getuigenis te geven, volgens goddelijke autoriteit, door welke allen, dezelve hoorende, geoordeeld zullen worden. Anderen hebben een kennis ontvangen van het bestaan van God, door de openbaringen en bekendmakingen des Heiligen Geestes en zijn geroepen en gekozen getuigenis te geven van dingen waarvan zij de zekerste kennis hebben. Aldus heeft God door de werken der schepping en door de getuigenis van gekozen getuigen, voldoende bewijs gegeven om den grootsten twifelaar te overtuigen, dat Hij niet alleen bestaat, maar dat de wetten, verordeningen en leeringen, welke Hij onder de menschen heeft gezonden, van Goddelijken oorsprong zijn. Aldus is een grondslag gelegd, breed en diep, waarop alle andere menschen hun geloof kunnen bouwen in dingen niet gezien; en hebben een verzekering van de onzichtbare dingen der Godheid.

De mensch, een vrije zedelijke agent zijnde, mag zijn oogen, ooren en verstand sluiten voor het overtuigendste bewijs, dat gegeven kan worden; hij mag het heldere zonnelicht des daags buiten sluiten, omdat hij, om een zeker goddeloos zondig doeleinde te volbrengen, de donkere duisternis des middernachts verkiest. Hij mag de minzame stem der waarheid verachten, omdat hij, voor den lof der wereld, algemeene dwaling liefheeft. Hij mag het pad der deugd vermijden, omdat hij de paden der ondeugd bemint. Hij mag zeggen, daar is geen God, omdat zijn daden boos zijn, en hij mag zich gaarne overreden dat er geen Opperwezen is om hem voor het gericht te brengen. Maar een oprecht, ernstig onderzoek zal in alle gevallen de sterkste verzekeringen voortbrengen en verschaft de vaste overtuiging aangaande het bestaan van een onzichtbaar Wezen, op de ontwijfelbaarste bewijzen gegrond. Dit is wat geloof genoemd wordt. Dit geloof kan zwak of sterk zijn, naar verhouding van de hoeveelheid van bewijzen door den geest verzameld, en in verhouding tot de vatbaarheid of het oordeel van den persoon, en de helderheid van zijn begrip van de natuur en het karakter van het gegeven bewijs.

Geloof in het bestaan van God en in Zijn geopenbaard woord, aangaande de verzoening en het groote plan der zaligheid, is stellig noodig, als een aansporende oorzaak tot handelen. Wie zal bekeeren, als hij deze dingen niet gelooft? Welke moordenaar zou voor den ter doodbrenging vreezen, als hij niet geloofde, dat er een menschelijke wet tegen moorden was en de straf er aan verbonden: de dood? Wie zou bevreesd zijn voor de Goddelijke wet en hare straf, als hij geen geloof had in hare goddelijkheid? Geloof spoort den mensch tot bekeering

aan. Geloof in een toekomstige straf, spoort hem aan, om door bekeering, vrijpraak en verlossing van de straf te krijgen. Geloof dan is de ware wortel en grondslag van zijn handelingen. Zonder geloof kan de mensch zich niet behoorlijk van zijn zonden bekeeren; het is de eerste aansporende oorzaak van alle ware gehoorzaamheid. Het is geloof, dat hem beweegt zijn overtredingen tegenover zijn naaste te belijden. Het is geloof dat hem zijn zonden voor God doet belijden. Het is geloof, dat hem toteen hervorming van leven aanspoort. Het is geloof, dat hem tot God doet roepen in nederig gebed. Het is geloof, dat hem beweegt zich te laten doopen tot de vergeving van zonden. Het is geloof, dat hem noodzaakt naar den doop van den Heiligen Geest te zoeken met de gaven daaraan verbonden. Hij die geen geloof heeft, zou geen dezer werken uitvoeren; of als hij ze uitvoerde, dan zou het voor een zeker onrein oogmerk zijn en niet tot zaligheid. Daarom, zonder geloof kan niemand Gode behagen. Geen mensch kan een aannemenswaardig geloof hebben, welke weigert aan deze werken te voldoen. Een mensch die zich niet bekeert en de vereischten van het Evangelie gehoorzaamt, gelooft niet op een zaligmakende manier in den Heer Jezus Christus. Hij mag gelooven en sidderen, en in zijn zonden blijven en verdoemd worden. Maar het eenige bewijs van een zaligmakend geloof is gehoorzaamheid en de zegeningen door gehoorzaamheid ontvangen.

Jezus zeide: „alle dingen zijn mogelijk dengenen die gelooven”. Wederom zeide Hij: „Hebt geloof in God; want voorwaar zeg ik u, dat, zoo wie tot dezen berg zal zeggen: word opgeheven en in de zee geworpen; en niet zal twifelen in zijn hart, maar zal gelooven, dat hetgeen hij zegt, geschieden zal, het zal hem geworden, zoo wat hij zegt. Daarom zeg ik u: alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft, dat gij ze ontvangen zult, en zij zullen u geworden.” (Markus 11 : 22, 23, 24.) Jezus verklaarde eveneens de groote voorrechten der geloovigen als volgt: „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden: die in mij gelooft, de werken, die ik doe, zal hij ook doen, en zal meer doen dan deze; want ik ga heen tot Mijnen Vader”. (Joh. 14: 12).

Christen-geloovigen, herinnert u deze beloften van Hem, die niet liegen kan, herinnert u dat deze beloften voor u zijn. Al deze machtige werken en de kostbare zegeningen van geloof zijn voor u. Alles dat goed is, nuttig, heerlijk en bestemd tot het voordeel van den mensch, is voor u. Het zijn wijsheid, kennis, openbaring, profetie, visioenen, hemelsche droomen of het zien van engelen of de geesten der rechtvaardigen; helzij talen, of de uitlegging, genezing of wonderen, allen zijn voor u, door het machtige beginsel van geloof. Zoekt dan naar den rijken schat van geloof; zoekt hem met uw geheele hart, zoekt hem met meer ijver dan alle andere dingen van een aardse natuur. Zoekt naar geloof en macht over uw gevallen naturen, om die te onderwerpen aan den wil van God. Zoekt naar geloof en macht over

den duivel en al zijn bedriegelijke list. Zoekt naar geloof en macht over ziekten, opdat die u niet overwinnen. Zoekt naar macht over den dood, totdat de maat uwer dagen vol is, opdat gij ter ruste mag gaan in de rijpheid en heerlijkheid van een goeden hoogen ouderdom. Zoekt naar geloof, opdat gij de wetten en elementen der natuur kunt beteugelen, zoodat zij dienstig tot uw geluk zijn. Zoekt door geloof en goede werken u een opstanding in den morgen van het duizendjarig rijk te verzekeren en de volheid van het eeuwig leven en een overvloedigen toegang tot de woningen der gezegenden.

LIAHONA.

TABAK ALS DE GROOTE VOORTBRENGER VAN ONTAARDING.

Door een vergelijkende studie van de verschijnselen van tabaksvergiftiging en de kenmerken van ontarding, is Dr. L. Pierce Clark, de welbekende zenuwkundige van het Manhattan State Hospitaal, tot de overtuiging gekomen, dat de ontarding het gevolg is van het tabaksgebruik, hetzij door den persoon zelf of door zijn voorgeslacht. Dit bedoelt niet, zegt hij, dat iedere ontarding het gevolg is van het rooken. Niettegenstaande schijnt tabak de groote beslissende oorzaak te zijn van de bestaande ontarding.

Er zijn de laatste jaren proeven van tabaksvergiftiging genomen op dieren, met de grootste voorzichtigheid, en het is de uitslag van zijn studie in deze richting, dat Dr. Clark die gevolgtrekkingen maakte. Het is duidelijk bewezen, dat tabak voornamelijk een vergif is voor hetgeen met het hart verbonden is.

Tabak veroorzaakt scherpe vergiftige invloeden over het geheele zenuwgestel. Het spoort dat stelsel aan tot abnormale werkzaamheid. Daarop heeft het een stuiptrekkend gevolg. Dan volgt er een neerdrukking van alle zenuwen in verband met de trekspieren, en tenslotte komt verlamming van alle tot het hart en de longen behoorende zenuwen.

Meer onnauwkeurig bestudeerd dan misschien eenige andere invloed van tabak op het zenuwgestel, zegt Dr. Clark, is de uitwerking ervan in het voortbrengen van chronische vergiftige ophooping of verdikking van de hersenen, ruggegraad en omringende zenuwen.

Het blijkt hier uit, dat de toeneming van ontarding en het uitbreiden van de rookgewoonte nauwverwant zijn.

(*Juv. Inst.*)

VROOLIJKE BEGRAFENISSEN.

Een voornaam en bekend predikant in Londen, schokte niet lang geleden zijn gemeente, door op de begrafenis van een lid zijner Kerk te verschijnen in een grijs pak. Zijn verklaring was als volgt: „Ik ben vermoeid van de somberheid en het heidensche onzer christelijke begrafenis. Deze man was twee en tachtig jaren oud. Gedurende zijn geheele leven heeft hij het karakter van reinheid en oprechtheid behouden en had gedurende het grootste gedeelte van zijn leven een sterk christelijk geloof. Waarom zouden wij ons met zwart bekleeden over zulk een heengaan?”

De vraag komt tot duizenden denkende christenen buiten de gemeente van dezen predikant. Het is gemakkelijk de zuivere persoonlijke droefheid te verstaan van hen die de oogen hebben toegesloten van een die zij hebben lief gehad; maar het is niet zoo gemakkelijk te verstaan waarom zij, voor wien het geloof in de opstanding en de onsterfelijkheid als een hoeksteen is, hunne onderling overeengekomen rouwdragt voor maanden en jaren zouden voortzetten.

Wij verwelkomen de geboorte van een kind met vreugde en gelukwenschingen; wij begroeten den dood met droefheid en condoleeren. En toch is de dood zoo normaal, zoo natuurlijk een gedeelte van het plan Gods, als de geboorte is en het is voor iederen oprechten Christen het begin van een leven, waar naast het blijdste aardse leven, slechts arm en onbevredigend is.

De gewone verhouding tegenover den dood is, zooals de Londensche Predikant gezegd heeft, niet christelijk maar heidensch. De ware overeenstemmende christelijke verhouding tegenover den dood als een natuurlijke en onvermijdelijke stap, welke allen moeten nemen, zoo zeker als wij van de kinderkamer naar de school gaan en van de school naar de groote wereld daar buiten. Boven alles denkt het van hem wiens tegenwoordigheid niet langer zichtbaar is, niet als heengegaan, maar als nog steeds met ons zijnde, iedere vreugde deelende en ten laatste iedere liefhebbende gedachte kennende, welke wij voor hem hadden, maar nalieten uit te drukken, terwijl zij hier in het vleesch waren.

Het is deze beschouwing welke den dood niet tot een vreeselijk maar een schoon iets maakt, om te overdenken en welke, wanneer wij het bereikt hebben, begrafenis van veel hunner heidensche afzichtenheden en onnatuurlijke en zedeloze somberheid zal berooven.

Ex.

„Wij hebben onszelven lief, niettegenstaande onze gebreken; — Wij behooren anderen lief te hebben op dezelfde wijze.”

„BESPENKELING” GEEN DOOP.

Een van de zendelingen in de Engelsche zending arbeidende schrijft: „Na het eindigen eener openlucht vergadering onlangs gehouden, kwam er een heer tot mij en zeide: „Gedurende uw rede van dezen avond, hebt gij de bewering uitgesproken dat er geen schriftelijke bewijzen zijn ten voordeele van besprenkeling. Ik wil u beleefd bekend maken dat u zich vergist. Het is klaarblijkelijk, dat gij niet gelezen hebt wat de Profeet Jesaja aangaande besprenkeling heeft geschreven. Ik wil daarom uwe aandacht vestigen op zijne profetie, welke gij zult vinden in het twee en vijftigste hoofdstuk van zijn boek, het vijftiende vers, dat als volgt is:

Alzoo zal hij vele Heidenen besprengen, ja de koningen zullen hunnen mond over Hem toehouden; want denwelken het niet verkondigd was, die zullen het zien, en welke het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan.

Nu, Jesaja is niet de eenige profeet welke aangaande besprenkeling geschreven heeft. Ezechiël heeft eveneens over hetzelfde onderwerp geschreven, zooals gij zult zien door te verwijzen naar het zes en twintigste hoofdstuk van zijn boek, waarvan ik wil aanhalen:

Want ik zal u uit de Heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en zal u in uw land brengen.

Dan zal ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uwe onreinigheden en van al uwe drekgoden zal ik u reinigen. (Ezechiël 36: 24, 25).

„Voor mij”, vervolgde de heer, „zijn de schriftuurplaatsen welke ik heb aangehaald zoo duidelijk als die welke u aanhaalde ten voordeele van besprenkeling. Het schijnt dat, volgens den Bijbel, besprenkeling juist zoo aannemenswaardig is voor den Heere als onderdompeling”.

Ik vertelde den heer, dat ik niet zoo onbekend was aangaande de profetieën van Jesaja en Ezechiël welke hij had gelezen, maar dat hij een groot abuis had gemaakt door de verordening van besprenkeling, als uitgeoefend onder de wet van Mozes, en ze verwarde met die van den doop door onderdompeling, welke een verordening van het eeuwige Evangelie is. Laat ons zien, mijn vriend, zeide ik, hoe de ceremonie van besprenging door de kinderen van Israël werd waargenomen en dan zien of wij het in harmonie kunnen brengen met het besprenkelen van zuigelingen, zooals het in de kerken van vele sekten in den tegenwoordigen tijd wordt uitgeoefend. Dit is wat Mozes heeft gezegd in betrekking tot besprenkeling:

Neem de Levieten uit het midden van de kinderen Israëls en reinig hen. En aldus zult gij hun doen, om hen te reinigen: sprenghet op hen water der ontzondiging; en zij zullen het scheermes over hun gansche vleesch doen gaan; en zij zullen hunne kleederen wasschen, en zich reinigen. Daarna zullen zij nemen eenen var, een jong rund, met zijn spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd: en eenen anderen var, een jong rund, zult gij nemen ten zondoffer.

En de Levieten zullen hunne handen op het hoofd der varren leggen; daarna bereidt gij eenen ten zondoffer en eenen ten brandoffer den Heere om over de Levieten verzoening te doen. * * En gij zult de Levieten uit het midden van de kinderen Israëls uitscheiden, opdat de Levieten Mijne zijn. Numeri 8: 6 — 8, 12, 14.)

Nu mijn vriend, zeide ik, gij zult zien, dat de verordening van besprenkelen, waarop u mijne aandacht hebt gevestigd, met vele andere verordeningen gepaard ging, zooals het scheren van het vleesch, het wasschen van kleederen, de offerande van brandoffers en vleeschoffers. Als wij het eene waarnemen dan moeten wij ook de anderen waarnemen; en ik ben verzekerd dat gij de offerande van brandoffers en vleeschoffers niet wenschte te zien herleven. Daar buiten zult gij waarnemen, dat de verordeningen waarop ik uwe aandacht heb gevestigd, niet voor al de kinderen van Israël waren, maar voor de Levieten alleen.

De heer erkende de waarheid van wat ik gezegd had; en zoo eindigde de korte, vriendschappelijke bespreking.

(*Millennial Star.*)

ABRAHAM EN DE PERS.

Een van de schoonste fabelen uit oude tijden is die waarin God den Patriarch Abraham bestraft, omdat hij in zijn ijver, om *recht* te doen naliet *liefde* te betoonen, zooals de Heere vanaf het begin van Zijne volgelingen verlangd heeft.

Het verhaal luidt, dat een vermoeide Perzische reiziger van hoogen ouderdom, op zekeren stormachtigen avond Abraham aan de deur zijner tent zittende vond en toestemming vroeg binnen te treden en zich te verfrisschen. De Patriarch verwelkomde hem met groote gastvrijheid.

Na korten tijd brak de storm los en als de woede van den storm toenam, verzonk Abraham in stil gepeins. De reiziger zijn maalgenuutigd hebbende, vroeg bevende een schuilplaats voor den nacht. „Niet in deze tent” zeide Abraham, „gij zijt een ondankbare ongeloovige. Ik heb u gadegeslagen en alhoewel u gegeten hebt, zoo hebt gij nochtans niet tot God gebeden, welke ons allen voedt”. De oude Pers verklaarde dat hij den Vuurgod diende, zeggende: „Ik moet tot den morgen wachten, wanneer de zon aan den hemel verrijst”. Hij ging voort met smeeken voor een beschutting, wijzende op zijn honderdjarigen ouderdom, zijne vrouw, kinderen en den vreeselijken storm daar buiten. Maar de rechtvaardige Patriarch was onverbiddelijk. „Gij zijt een Godslasteraar, in deze tent kunt gij niet blijven”, antwoordde hij.

Nauwelijks was de oude reiziger in den storm voortgestrompeld, of Abraham bemerkte een gevoel van vrees in zich opkomen, en een stem, welke hij wist die van den Almachtige te zijn, klonk uit de stilte,

verlangende te weten, waar de vreemdeling was, die om beschutting had gevraagd. De stem des Heeren zeide: „Ik heb zijn ongeloof honderd jaren verdragen en kondet gij dit niet één nacht doen”? Nederig en bedroefd nam Abraham deze bestraffing aan, leerende, dat niet de mensch, maar God Zelf „de Rechter der geheele aarde” is. De legende verhaalt verder de beschermende macht welke den ouden reiziger omringde, toen hij in den nacht voortging, hem naar den hoek eener tent tot rust leidende, met een jong lam als oorkussen.

Toen de morgen aanbrak kwam Abraham zijn berouw den ontwakenden Pers uitdrukken, en vertelde hem de groote genade en goedheid, die de eenige ware God geschonken had, zonder onderscheid, aan geloovige en ongeloovige.

LIAHONA.

ONTSLAGEN.

Ouderling Paul Roelofs is 7 October eervol van zijne werkzaamheden als Assistent-Redacteur der „Ster” ontslagen. Hij kwam den 19den Juli 1905 te Rotterdam aan, met zijne echtgenoot en twee kinderen. Gedurende zijne gansche zending is hij werkzaam geweest in het schrijven voor „De Ster”. Benevens dit werk, heeft hij de trakaten „Stralen van Levend Licht”, twaalf in getal, in het Hollandsch, en zes derzelve in het Fransch vertaald; verder is hij bezig geweest in het uitgeven van de nieuwe Hollandsche en Fransche liederboeken. Broeder en Zuster Roelofs en hunne drie kinderen zijn van Liverpool per stoomschip „Republic” den 9den dezer afgevaren.

AANGEKOMEN.

Ouderling W. J. De Brij, echtgenoot en twee kinderen van Ogden City, Utah, zijn 4 October aangekomen. Hij is beroepen tot Assistent Redacteur van „De Ster”.

Tevens arriveerden Ouderlingen Osmond Olsen, van Ephraim, Utah; Stephen E. Busath en Geo. H. Knight van Salt Lake City. Laatstgenoemde is aangewezen in de Arnhemsche Conferentie te arbeiden; de twee eerstgenoemden in de Rotterdamsche Conferentie.

VERANDERING VAN ADRES.

Het adres van het Hoofdkantoor dezer zending is veranderd, en is nu:

Crooswijksche Singel 8.

De in Apeldoorn werkzame Zendelingen, Ouderlingen Geo. P. Trayner en David D. Brimhall zijn verhuisd, hun adres is:

Kleine Overstraat 17, Deventer.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

VERSTAAT GIJ DEZE DINGEN NIET?

Het niet verstaan van een zekere zaak of beginsel is voor velen vaak een groot struikelblok. Het gevaar is echter niet altijd gelegen in het niet verstaan, maar veel meer in het verwerpen er van omdat het niet verstaan wordt. De kinderen der menschen hebben zich veel kwaad en schade veroorzaakt, door het verwerpen van dingen of beginselen, die zij niet verstonden. De Joden verwierpen den Christus, het Wezen, dat hun kwam verlossen, omdat zij Hem niet begrepen of verstonden en treurig is het gevolg geweest. Velen leerden Hem later verstaan en begrijpen en werden Zijne volgelingen. Maar had het misschien niet veel beter geweest iets vroeger te onderzoeken, of Hij de beloofde Zaligmaker was, alvorens het: „Kruist Hem”, uittespreken?

Velen verwerpen God en godsdienst omdat zij Hem niet verstaan of een verkeerde voorstelling van godsdienst vormen. En wat is het gevolg? Groote jammer en ellende is over de volken gekomen.

Het is zeer dwaas om iets te verwerpen omdat wij het niet verstaan of begrijpen. En het gebeurt ook wel eens, dat wij een zaak of beginsel verwerpen omdat wij denken deze volkomen te verstaan en te begrijpen, maar in werkelijkheid er niets van weten. Men kan niet te voorzichtig zijn met het verwerpen van iets, vooral als het in betrekking tot het Evangelie staat. Beproeft alle dingen, alvorens ze te verwerpen of te behouden; maar weest voorzichtig hoe en waaraan gij ze beproeft. Als iets in tegenspraak met uw gevoel of gedachten of vroegere leeringen is, dan is dat nog geen reden om het te verwerpen, want wij kunnen vroeger wel niet recht op de hoogte geweest zijn. Op het gebied van wetenschap, uitvindingen en kennis is altijd een ernstig onderzoek noodig geweest; en waarom zou de grootste van alle wetenschappen n.l. de wetenschap der Godgeleerdheid er een uitzondering op maken?

Weest voorzichtig. Onderzoekt eerst ernstig en oordeelt dan. Ontbreekt u soms doorzicht of wijsheid, wel Jacobus geeft u een goeden raad en het is voor een ieder mensch goed, ja, misschien beter gezegd, plicht, om eerst tot God, de bron van alle waarheid, te gaan en dan tot onderzoek over te gaan.

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt, en zij zal hem gegeven worden”. (Jacobus 1: 5.)

Misschien is het niet kwaad het daarop volgende vers in gedachten te houden:

„Maar dat hij ze begeere in geloof, niet twijfelelende; want wie twijfelt is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op- en neergeworpen wordt”. (Jac. 1: 6).

Heiligen der Laatste dagen; het kan misschien gebeuren, dat gij zoo nu en dan iets hoort of leest, in betrekking tot het Evangelie, dat u vreemd of nieuw is. Maar laat ik u waarschuwen, het niet te verwerpen, alvorens het eerst te onderzoeken. Toen het Evangelie voor het eerst tot u kwam, was het vreemd en iets nieuws voor u. Maar gij hebt het niet dadelijk verwerpen, omdat het misschien in strijd met uw leer of gevoelens was. Neen, gij hebt het biddende overdacht en aan het Woord van God getoetst en waar bevonden. Kan hetzelfde ook niet het geval zijn met veel andere dingen? Is het dan niet beter denzelfden weg te bewandelen, n.l. den weg van biddend onderzoek, alvorens te verwerpen, en misschien zal de uitkomst dan juist zoo bevredigend zijn.

Vergeet niet, dat het Gods werk is en deze Kerk het werk des Heeren en Hij zal niet toelaten, dat zijn volk, als een volk, zal dwalen.

Is het niet dwaas het geheele Evangelie te verwerpen, omdat er misschien een of meer onderdeelen zijn, die u niet recht duidelijk en helder voorkomen? Verstaat gij alles wat er in den Bijbel staat? Wel neen, ook daar komen wel eens moeilijke stukken in voor, zwaar om te verstaan; maar verwerpt u daarom den Bijbel? Wel neen, gij wacht alleen op het oogenblik, dat uw verstand of geest helderder zal worden en het volle licht der waarheid voor u zal opgaan.

Wil toch niet te snel verwerpen,
Wat uw oog niet klaar kan zien;
En als nutteloos verachten,
Wat naar 't schijnt geen nut kan biën.
Wees voorzichtig met uw oordeel,
Kalm en biddend steeds gedacht;
Dan zult gij niet licht verwerpen,
Wat tot zegen wordt gebracht.

W. J. De B.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende het begin dezer maand zijn te Rotterdam 14 personen gedoopt.

Gunstige berichten komen uit alle plaatsen waar gearbeid wordt. Ouderlingen T. Mathews en Stephen E. Busath zijn naar Gouda gezonden en aangewezen, om aldaar te arbeiden. Ouderling T. Mathews zal de leiding hebben.

Heiligen die aldaar vrienden of Familie hebben worden verzocht de adressen op te zenden. Het adres is: NOODGODSTEEG B 169a, GOUDA.

DINGEN WELKE WAARDE HEBBEN.

Door HELLA MARLER HOGGAN.

Het goddelijke doel der schepping is rechtvaardigde vreugde. Het ideaal, dat de mensch zich stelt van geluk, verschilt volgens zijn ontwikkeling. Wat vreugde voor den een is, dat is pijn voor den ander.

In de ziel van ieder mensch is een persoonlijk iets, dat hem van zijn gezellen doet verschillen. De eigenschappen van dien persoon zijn met zijn leven verbonden, op zoodanige manier, dat het de wereld zijn inwendige of ware persoonlijkheid vertoont. Hij kan zich niet van zijn persoonlijkheid ontdoen.

De geïnspireerde mensch, die in het hart van anderen ziet, en de verborgen vreugde en droefheid aanschouwt, verbindt die ondervindingen en gevoelens met zijn eigen persoon, wanneer hij ze ons geeft om te genieten.

In het voortbrengsel van den beeldhouwer, vinden wij het beeld van zijn ideaal. Op het doek van den artist zien wij de dingen geteekend, die zijn leven hebben beïnvloed. En in het lied van den dichter vinden wij zijn ziel geopenbaard.

En zoo is het, dat een ieder naar een andere richting zich begeeft, dan zijn medemensen, om geluk te verkrijgen. Hij hecht de grootste waarde aan de dingen, die op hem indruk maken. Wat met hem verwant is, wordt hem dierbaar.

Het kind vraagt: „Is het mijn eigendom, mijn werkelijk eigendom?” En als hem gezegd wordt, dat het zoo is, dan roept het onwillekeurig uit: „Hoe mooi, hoe goed!” En vaak overkomt de mensch nooit dit kinderlijk gevoel, als hij iets ziet, dat schoon en goed is, of zijn eerste verlangen is, het tot zijn persoonlijk eigendom te maken. De bewonderaar van schoonheid, beschouwt de ondergaande zon met droefheid in zijn hart, omdat hij het niet kan bezitten, door het op een stukje doek over te brengen.

En omdat de tijd en pogingen van den mensch voornamelijk door zijn persoonlijkheid bestuurd worden, zoo is het, dat hij faalt de dingen in het leven te ontdekken die waarde hebben. Hij tracht niet de ware en goddelijke waarde te overwegen der dingen. Als zijn eigen zelfzuchtig stempel op een voorwerp is ingedrukt, dan is het hem dierbaarder, dan wanneer het merk van Gods waarde er op was. Hij reikt naar stoffelijke dingen. Hij begeert de goederen van wezenlijke waarde. Hij beseft niet, dat zij van slechts tijdelijke waarde zijn, dat wanneer toestanden veranderen hun waarde vergaat, en als de Kobold's „Key Flower” juweelen, slechts steenen en doode bladeren zijn.

Dat wat in een lederen beurs geplaatst, of door vier muren kan omgeven worden, is van geringe waarde, voor zoover als het goddelijk zegel van waarde betreft.

De mensch heeft nog niet geleerd, de juiste waarde te hechten aan de werken Gods. Maar als hij verder van zichzelf weg groeit en dichter tot God, als zijn wereld grooter en beter wordt, dan zal hij bekwaam zijn de juiste waarde beter te onderscheiden.

Die dingen die een eeuwige waarde hebben, tot verbetering van den mensch dienen en ten slotte tot den voortgang van het werk Gods op aarde, dienstig zijn, die dingen zijn de kosten waard en die dingen behooren aan alle menschen, God heeft het aldus besloten. Maar hij die het meeste wil hebben, moet volgens de Goddelijke wet het meeste geven.

De wereld van den mensch, wordt volgens zijn edelmoedigheid afgemeten. Hij ontvangt naar verhouding hij geeft. Een ieder mensch krijgt uit deze groote, gelukkige en heilzame wereld alles wat hij bekwaam is te bezitten en te genieten.

Alle eeuwige gaven groeien grooter en beter als zij door de menschheid gedeeld worden. Een mensch mag de rijkdom des hemelsch bezitten als hij zich bereidt het met zijn medemenschen te genieten en te deelen. Maar hij kan zelfs niet in zijn persoonlijk bezit houden het gedeelte van een bedelaar. Eeuwige gaven kunnen niet aangehangen, niet door sloten of sleutelen, noch door banken van bewaring of ijzeren staven bewaard worden.

Deze wereld is een verheven oude eirkelvormige eenheid; en de wet van vergelding is in overeenstemming met de eeuwige wetten der schepping, als de mensch niets uitgeeft, dan is er niets, dat tot hem terug komt. Want een ieder mensch ontvangt volgens zijn verdiensten. Hij ontvangt alleen waarvoor hij betaalt.

Als een mensch niet ontvangt, wat hij denkt verdient te hebben, laat hij dan een blik in zijn leven slaan. Hoeveel van dat leven heeft hij uitgegeven? Hoeveel goede dingen in zijn ziel, heeft hij met de wereld gedeeld? Als hij een gezegende boodschap heeft ontvangen, of een eeuwige waarheid gevonden, heeft hij het dan zijn medewenschen overgegeven? Als hij een ondeugd overwonnen of over een valkuil is heengekomen, heeft hij dan zijn broeder op den beteren weg geholpen? Heeft hij zijn verdriet geheiligd tot de zuivering van zijn ziel? En heeft hij dan dat reiner leven, met de menschheid gedeeld? Heeft hij zijn beste boeken, zijn beste vrienden, zijn beste ondervindingen en zijn beste gedachten gedeeld met hen, die ze zouden waardeeren? Als hij een groot en goed mensch ontmoette, heeft hij hem dan minder lief gehad, omdat hij geen recht op de goedheid en macht van dien mensch had? Of heeft hij zijn inhalige kleine *zelf*, voor een tijd doen verzwelgen, in de bewondering van den mensch en zijn dankbaarheid tot God, dat de wereld zooveel goeds bezat? Wat gedeelte van zijn leven en liefde heeft hij de wereld gegeven en wat gedeelte heeft de wereld weergegeven? Als hij zijn armzalige gaven beziet, dan zal hij weten, dat hem zooveel gegeven is als hij er voor heeft betaald.

Wanneer de mensch alle dingen van waarde leert waardeeren, terwille van hunne waarde, en niet terwille van hun verwantschap tot hem zelf, dan is hij tot de hoogere wet opgegroeid. Hij zal niet verlangen een bekrompen, jaloersch bezitterschap op alle goede dingen te plaatsen. Als hij een goede gave vindt, dan zal hij blijde zijn, die met alle menschen te deelen.

Hij zal dan weten, dat hij mag bezitten alles wat hem dierbaar is, niet volgens de wet van persoonlijk eigendomsrecht, maar door die grootere wet, de wet die ieder mensch geeft die dingen te genieten, welke zijn ziel bekwaam is te genieten.

En laat hij met al zijn edelmoedigheid herinneren, dat de goederen, de harten en de zielen van anderen, niet zijn eigendom zijn om te geven; hij moet hunne rechten heilig beschouwen.

Laat ieder mensch in zijn ziel blikken, laat hij die wegen en meten en als hij uitvindt, dat zij slecht en bekrompen is, laat hij dan reiken naar een edelmoediger, volkomener leven en hij zal ondervinden, dat als hij een klein gedeelte op het water zal werpen, het na vele dagen terug zal keeren, beladen met de heilzame vruchten die het vergaderd heeft.

Laat hij zijn persoonlijkheid waardeeren en van zichzelf maken, wat God besloten heeft, dat hij zou wezen. Laat hij dan voortdurend dat *zelf* aan de wereld geven, opdat de wereld, hem kennende, hare gaven aan hem kan schenken. En als hij, alhoewel door de wildernis heen, een Goddelijk deel van de zegeningen des levens mag verkrijgen, laat hij dan niet trachten, die in een zelfzuchtige hand vast te houden.

Vergeet niet, dat Judas zijn hemelsche erfenis verloor, door zich aan dertig ellendige zilverlingen vast te hechten: terwijl Christus een eeuwige en heerlijke zaligheid verkreeg, door zijn sterfelijk lichaam ten offer te geven.

Impr. Era.

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Op Zondag 13 October werd de half-jaarlijksche Amsterdamsche Conferentie onder gunstige omstandigheden gehouden, in het lokaal De Wittenstraat 109-111. Vele Ouderlingen van de Nederlandsche Zending waren gekomen om van deze Conferentie te genieten. De eerste vergadering begon om 10 uur v.m. met het zingen van „Hoort naar des Profeten Stem”. Na het gebed zong het koor: „Gods Geest is nu brandend” en zong terwijl het avondmaal bediend werd, met gevoel het lied: „How great the wisdom and the love”.

De President van de Conferentie Le Grand Richards stelde daarna de algemeene en lokale autoriteiten der Kerk en de Zending voor, welke met algemeene stemmen werden aangenomen. Daarna gaf hij een verslag van het werk in die Conferentie gedurende de laatste acht

maanden verricht. Ten slotte gaf hij zijn getuigenis, dat alhoewel de Heiligen der laatste Dagen door de wereld als laag, bedorven en onkundig beschouwd worden, zij een hooger geestelijk ideaal hebben, dan eenig ander volk.

Ouderling Jas. A. Hooper bewees volgens de schriften de noodzakelijkheid van mannen om ons te leiden, die kunnen zeggen: „aldus zegt de Heere”.

De solo „O, mijn Vader” werd liefelijk en met inspiratie door Ouderling W. G. Bijwater gezongen.

Ouderling Gosse Slot besprak de noodzakelijkheid van openbaring van den Heere, om de wereld toe te bereiden voor de tweede komst van Christus en eindigde met het geven van een sterk getuigenis van het Evangelie.

Tot slot dezer vergadering zong het koor: „Tot vernieuwing des Verbonds”, en Ouderling L. G. Hardy eindigde met dankzegging.

De avondvergadering werd geopend met het zingen, van het lied: „De dag der Bevrijding”, waarop Ouderling J. W. Johnson bad. Het koor zong daarna het schoone lied „Dochter Zions”. Ouderling Henry Belnap was de eerste spreker en zeide dat gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie juist zoo noodig was als geloof en gaf een sterk getuigenis van de Waarheid en spoorde allen aan zich te bereiden, om voor God te verschijnen, om geoordeeld te worden.

Ouderling Martin Dalebout was de volgende spreker en toonde aan, het belang van de boodschap die wij aan de wereld hebben te geven en dat zij het moesten onderzoeken. Hij getuigde, dat het volk, door de sekten en de menschen als onrein, wellustig en onzedelijk beschuldigd, het zedelijkste, reinste en rechtvaardigste volk in de wereld was.

Daarna werd er een Quartet gezongen door: W. G. Bijwater, J. H. Pitt, L. G. Hardy en R. S. Folland.

President S. Q. Cannon was de laatste spreker en wees op de teekenen welke aan de tweede komst des Heeren vooraf gaan en eindigde met een ieder aanwezige met nadruk te vragen: „Zijt gij een van die wijze maagden?”

Het koor zong daarna: „Blijdschap op aarde”.

Deze Conferentie was door vele Heiligen en vrienden bijgewoond en allen werden rijkelijk gezegend.

Op Maandag 14 October werd er een vergadering van de Zendingen gehouden. Zij gaven verslag van het werk door hen verricht in de verschillende vertakkingen.

De President der Zending Sylvester Q. Cannon gaf verschillende wenken en raadgevingen aan de zendingen en allen drukten elkaar de hand tot afscheid, om naar hunne verschillende arbeidsvelden terug te keeren, met het gevoel, een geestelijk feest gedurende die Conferentie te hebben bijgewoond. Er waren 41 Zendingen.

DE ZONDAGSSCHOLEN DER MORMONEN.

De heer E. C. Knapp, die in het Westen van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika reist in het belang van Zondagschoolwerk, schrijft in de *Hartford Times* aangaande den groei van de „Mormonen“-Kerk, en beantwoordt de vraag: „Waarom schrijft gij dien groei toe?“ met een artikel, waaraan wij de volgende uittreksels ontleenen.

Een feit is het dat de Mormoonsche Zondagsscholen de beste van het gansche land zijn. Ik heb de grootste en beste Zondagsscholen in de Vereenigde Staten bezocht, zooals de Wanamaker Presbyteriaansche School te Philadelphia, de Bushwick Avenue Methodistische te Brooklyn, N.-Y., de Calvary Baptistische te Washington, de St. George's Episcopaalsche te New-York, de Marion Lawrence Congregationale te Toledo, de Hyde-Park Baptistische, de Moody Zondagsscholen te Chicago, de Paulist Fathers Katholieke, de Temple Emmanuël Hebreeuwsche scholen te New-York, doch het deed mij genoegen om op den 14en Juli j.l. de Mormoonsche Zondagsscholen te Salt Lake City te bezoeken, en ik kan naar waarheid zeggen, dat zij de beste zijn die ik ooit bezocht heb. De Tempel Emmanuël Hebreeuwsche Zondagsscholen te New-York komen het meest nabij, omdat zij op denzelfden tijd n.l. 10—12 uur op Zondag gehouden worden en afzonderlijke vertrekken voor het klassenonderwijs hebben, met een leerplan volgens den ouderdom der leerlingen ingedeeld. Maar deze Hebreeuwsche school betaalt hare onderwijzers, terwijl de Mormonen dit niet doen. De Mormoonsche scholen overtreffen de Hebreeuwsche te meer door het feit dat de volwassenen er in grooten getale tegenwoordig zijn.

Verder sprekende over zijn indrukken die hij verkreeg door het bezoeken van de Zondagsschool van de 17e wijk, zegt de heer Knapp o.m.: Ik ben geen Mormon en geloof niet in sommige hunner leerstellingen, maar ik bewonder hen om hunnen ijver, hunne bekwaamheid van besturen, hun gezond verstand in het Zondagsschoolwerk, en ik wensch hun de eer toe te kennen welke hun toekomt. Er was een eerbiedige stemming, die niet te vinden is in de meeste niet-Mormoonsche scholen. Er waren meer leerzessenen. Er waren tenminsten evenveel jongens, jongemannen en mannen als meisjes, jonge dames en vrouwen. Het was verkwikkend een Zondagsschool te bezoeken en het krachtige kerkelement, de mannen en vrouwen van ontwikkeling, zoo goed vergetenwoordigd te zien.

De Mormonen gelooven dat een chistelijk karakter belangrijker is dan de „Almachtige Dollar“. Hunne scholen zijn goed uitgerust, omdat zij hun geld er aan geven. Zij hopen hun Zondagsschoolwerk niet slechts door collecte in stand te houden, zooals sommige scholen doen. Als de Mormonen ter Kerk gaan betalen zij een tiende per jaar van hun inkomsten, en bovendien geven zij uren en dagen kosteloos aan hun

Kerk- en Zondagsschoolwerk. Geen wonder dus, dat de Mormoonsche Kerk zoo snel groeit. Zij kan menige andere kerk beschaamd maken.

Feiten zijn meedooogenloos, en toch is er niets zoo welsprekend als feiten. De niet-Mormoonsche kerken zullen betere zondagscholen krijgen, wanneer zij hunne oogen openen voor het groote werk dat door de Mormoonsche scholen gedaan wordt. Indien de Mormonen zoo door en door aan Zondagsschoolwerk en vroege godsdienstige onderwijzing gelooven en geneigd zijn, geld, tijd en bekwaamheid er aan te geven, zijn zij waardig om vooraan te staan, en indien de trage leiders van de meeste niet-Mormoonsche kerken aan hunne Zondagscholen geen waarde hechten, dan verdienen hunne kerken en scholen in verval te geraken. Laat ons hopen dat gedurende de eerstvolgende tien jaren de niet-Mormoonsche kerken minstens 50 procent van de gedachten, tijd en geld zullen toewijden aan hare Zondagscholen als de Mormonen.

Broeder Hendrik Winkel meldt ons uit Salt Lake City, Utah, het volgende:

Wij lezen zeer gaarne *De Ster*; zij geeft ons voedsel en houdt ons tevens op de hoogte van ons oude Vaderland. Wij zijn nu anderhalf jaar in Zion, en onze Hemelsche Vader heeft ons rijkelijk gezegend gedurende dezen tijd. Ik ben dankbaar in Zion te mogen wonen, en hoop den tijd hier goed te besteden. Ik heb mijne getuigens behouden en hoop dezelve te versterken. Ik verheug mij dagelijks in het heldere licht dat wij hebben ontvangen. Ik denk dat U een goed werk verricht door dat licht te verspreiden. Ons gebed is iederen dag voor U allen, en ik hoop dat de Heere U allen wil zegenen met veel succes.

BLADVULLING.

Snel iets tot vulling van dit blad verzonnen,
Gelukkig 'k heb reeds wat, nu maar begonnen.
Helaas er is geen plaats om 't neer te schrijven,
En daarom moet het hier nu maar bij blijven.

I N H O U D:

Geloof en zijne heerlijke gevolgen	Blz. 329	Verandering van adres	Blz. 336
Tabak als de groote voortbrenger van ontaarding	" 332	Verstaat Gij deze dingen niet?	" 337
Vroolijke begrafenissen	" 333	In ons eigen Zendingsveld	" 338
„Besprenkeling” geen Doop	" 334	Dingen welke waarde hebben	" 339
Abraham en de Pers.	" 335	Verslag van de Amsterdamsche-Conferentie	" 341
Ontlagen	" 336	De Zondagsscholen der Mormonen	" 343
Aangekomen	" 336	Bladvulling	" 344

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 8, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.